

Ponadczasowe kawały o Jasiu

Jasiu wraca ze szkoły a tata do niego mówi:

- Znowu zgubiłeś klucze od domu?
- Nie martw się tato, tym razem przyczepiłem kartkę z naszym adresem.

Jasiu przychodzi ze szkoły do domu i mówi:

- Cześć mamo
- Jasiu jak się czujesz w szkole?
- Jak na komisariacie! Ciągle mnie pytają a ja o niczym nie wiem.

Mała księżniczka

Rozmowa na czacie.

- Ile masz wzrostu?
- 145cm.
- O, to z Ciebie mała księżniczka. A ile ważysz?
- A ważę jeszcze mniej, tylko 120.

Lekarz

W pociągu jest wielki tłok, pasażerowie stoją na korytarzu.

Nagle ktoś woła

- Lekarza! Czy jest tu jakiś lekarz?
- Z końca wagonu, przez tłum ludzi przeciska się lekarz.

Po dotarciu na miejsce słyszy pytanie:

- Choroba gardła na sześć liter?

Kwiaty

Nauczyciel pyta się Jasia:

- Jakie kwiaty najbardziej lubisz?
- Róże.
- Proszę, napisz to na tablicy.
- Chyba jednak wolę maki - mówi Jasio.

Nie panikuj

- Zbieraj się Czeška, idziemy do teatru.
- Wielkiego?
- Nie panikuj, zmieścisz się.

Opracowała Małgorzata Klimek

c.d. ze str. 1

Dysfunkcje SI u dzieci mogą objawiać się na wiele sposobów. Jeżeli dziecko:

- jest nadrucliwe, często wpada na innych
- jest bardzo spokojne, nie zainteresowane ruchem

- ma opóźniony rozwój mowy
 - ma problem z koncentracją uwagi
 - nadmiernie się denerwuje i niepokoi
 - ma brak nawyków dotyczących snu
 - przeszkadzają mu niektóre ubrania, metki, dotyk poszczególnych struktur
 - ma zauważalną wybiórczość pokarmową
 - żuje ubrania, wkłada ręce i przedmioty do buzi, ślini się
 - ma kłopoty z równowagą i koordynacją
 - spada z krzesła
 - rzadko nawiązuje kontakt wzrokowy
- to nie znaczy, że jest niegrzeczne, ale, że może cierpieć na zaburzenia sensoryczne. Można je często zniwelować poprzez współpracę z doświadczonym terapeutą integracji sensorycznej.

Ponieważ dysfunkcji integracji sensorycznej jest wiele postaram się w przystępny sposób przybliżyć je w kolejnych artykułach.

Opracowała Anna Jasińczuk

WIADOMOŚCI PRZEDSZKOLNE

Październik 2019

SMERFY I ODKRYWCY

We wrześniu z radością powitaliśmy nowych członków przedszkolnej społeczności: rozkoszne trzylatki w grupie Odkrywców oraz odważne sześciolatki w grupie Smerfów. Życzymy wszystkim przedszkolakom i ich rodzicom bezpiecznego, ciekawego, inspirującego oraz przyjaznego roku szkolnego 2019/2020

DYREKTOR, RADA PEDAGOGICZNA I PERSONEL
MIEJSKIEGO PRZEDSZKOLA NR 15 W SIEDLCACH.

Czym są zaburzenia integracji sensorycznej (SI) u dzieci?

Integracja sensoryczna wg. A. Jean Ayers jest to proces dzięki któremu mózg otrzymuje informację ze wszystkich zmysłów (dotyk, węch, smak, słuch, wzrok, układ przedsionkowo- proprioceptywny- odpowiadający za zmysł równowagi i czucia głębokiego). Segregując je, rozpoznając, interpretując i integrując ze sobą i wcześniejszymi doświadczeniami mózg odpowiada adekwatną reakcją organizmu.

Zaburzenia integracji sensorycznej to nieprawidłowości związane z odbiorem wrażeń zmysłowych. Dziecko może np. unikać ruchu, kategorycznie odmawiać mycia się lub nawet reagować niechętnie na próby pryztylania. Inne z kolei będzie np. nadrucliwe, będzie chciało się kąpać w gorącej wodzie i będzie dążyło do jak największego kontaktu cielesnego (łaskotanie, przytulanie, ugniatanie, masowanie). Wszystko zależy od tego w jaki sposób układ nerwowy dziecka odbiera dane bodźce; czy jest ono nadwrażliwe (unikania dostarczanych bodźców), czy jest podwrażliwe (szuka jak największej ilości bodźców). Zarówno w pierwszym jak i drugim przypadku zauważamy delikatne odstępstwa od ogólnie przyjętej „normy”, aczkolwiek nie są to rzeczy uniemożliwiające dzieciom prawidłowe funkcjonowanie. Odstępstwa te są pewnego rodzaju „rozpraszaczem”, ponieważ dziecko w pierwszej kolejności dąży do ich unormowania, dopiero później skupia się na wykonaniu np. powierzonego mu zadania.

Ciąg dalszy na str. 4

JAK WPROWADZAĆ DZIECKO W ŚWIAT TEATRU?

"Zabawa w teatr" - to nie szkoła aktorstwa, lecz szkoła życia.....Jan Dorman

Dziecko głównie uczy się świata nie poprzez nakazy, zakazy, upominanie, ale przez własne doświadczenia, dotykanie, smakowanie, sprawdzanie, testowanie, eksperymentowanie. Wielu z nas o tym zapomina. Dlatego oczywiście najlepszą metodą na poznawanie teatru jest... po prostu - **bywanie w nim**. Jednak zanim się to stanie i wybierzemy się z dzieckiem na spektakl, trzeba je przygotować do uczestnictwa w przeżyciu teatralnym. Można to robić na wiele sposobów.

*Dziecko wprowadzamy w świat teatru przez edukowanie.

Z wyjściem do teatru jest podobnie jak z wyjściem dziecka do każdego innego miejsca: tak samo należy je przygotować do przebywania w restauracji, w kinie, w podróży czy na koncercie. Teatr to specyficzne miejsce, inne niż kino czy muzeum, ale pewne oczekiwania wobec zachowań społecznych są podobne.

Jeżeli przedszkolaką prowadzimy do teatru po raz pierwszy, to zawsze należy pamiętać o tym, aby pouczyć dziecko o kulturalnym zachowaniu się podczas całego pobytu na przedstawieniu. Należy uczyć dziecko nie przeszkadzać innym, szanować cudzą pracę, nie rozmawiać podczas trwania przedstawienia, rozmawiać dopiero po obejrzeniu spektaklu itd.

Przede wszystkim jednak warto zacząć od uświadomienia dziecku, czym jest teatr, co to za miejsce, na czym polega, co się w nim odbywa, jakie są zasady jego funkcjonowania. Pokróćce wyjaśnić, że w teatrze zwykle jest podział na scenę i widownię, że na scenie są aktorzy - na czym polega ich rola, że jest scenografia - do czego ona służy, że aktorzy posługują się rekwizytami i przebrani są w kostiumy, a widzowie przychodzą coś oglądać - podobnie jak w kinie, ale inaczej, bo zamiast ekranu i obrazu mamy żywych ludzi na wyciągnięcie ręki. Przedszkolak może dowiedzieć się, jak powstaje sztuka teatralna i wzbogacić swój słownik o takie pojęcia jak np. reżyser, rekwizyty, dekoracja, kostiumy, ruch sceniczny, drama czy pantomima. To, jak dogłębnie przed

stawimy te kwestie, zależy oczywiście od wieku dziecka. Jednak im wcześniej zaczniemy taką edukację, tym szybciej dziecko będzie gotowe na wyjście do teatru.

*Dziecko wprowadzamy w świat teatru przez lekturę.

W oswojeniu z tym tematem przyjąć z pomocą może jak zwykle literatura. W książkach i książeczkach o teatrze dla najmłodszych i dla starszych dzieci (zwłaszcza tych w wieku wczesnoszkolnym) na pewno znajdziemy wsparcie. Jeśli nie mamy pomysłu na amatorskie przedstawienia, to warto sięgnąć do scenariuszy opracowanych przez specjalistów np. "Teatrzyki na cztery pory roku" Doroty Gellner; "Mały Teatrzyk Jaś i Małgosia" M. Wojtyszki; "Teatrzyk cieni" „Teatrzyki” J. Brzechwy.

* Dziecko wprowadzamy w świat teatru przez zabawę w teatr.

Kontakt dzieci z teatrem, to nie tylko oglądanie spektakli, ale przede wszystkim zabawa w teatr. Dzieci nie tylko uwielbiają oglądać przedstawienia ale i wspaniale w nich uczestniczą jako aktorzy, przedstawiając różne wyimaginowane postaci. Dziecko w wieku przedszkolnym ma naturalną potrzebę wyrażania się w różnych formach ekspresji: w mowie, ruchu, geście, rysunku, śpiewie. Bawienie się w teatr jest dla dziecka czymś naturalnym, gdyż ma ono naturalną skłonność do naśladowania i funkcjonowania pomiędzy fikcją i rzeczywistością. Przebieranki, zabawy w coś "na niby", śpiewanie, recytowanie z pamięci wierszyków, to przecież też forma zabawy w teatr. Podczas przedstawień wprowadzić można bilety, które dziecko „kupi” na niby w zainscenizowanej kasie, afisze, gongi zaczynające i kończące przedstawienie. To bardzo urozmaica całość przygotowań i emocje są jeszcze większe.

Zabawy w teatr są czasami dla nas przyglądających się z boku bardzo niespodziewane i twórcze. Słuchanie ich improwizacji może wzbudzić zachwyt, bo nigdy żaden dorosły nie wpadłby na takie pomysły jakie mają dzieci. Dzieci czują się tak, jak w prawdziwym teatrze i uczą się, co jest charakterystyczne dla udziału w przedstawieniu. Dziecko jako aktor wcielając się w postać, przeżywa losy bohaterów literackich,

utożsamia się z nimi, często naśladowując ich postępowanie. Pozytywny bohater, z którym dziecko spotyka się na spektaklu teatralnym, zdobywa jego uznanie, pomaga w zrozumieniu, dlaczego takie zachowanie jest dobre.

Występowanie negatywnych bohaterów, bo i tacy istnieją w bajkach, ma także duże znaczenie uspołeczniające.

Ważne, by teatrzyki były po prostu spontaniczną zabawą dzieci, by w każdej chwili dzieci zamieniły się w aktorów i bawiły się grą w teatr.

Ale zabawa w "aktorstwo" to nie wszystko. Pamiętajmy, że starsze dziecko chętnie wykona samodzielnie lub z naszą pomocą domowe maski, pacynki lub kukiełki, po czym może odgrywać nimi nieskończoną ilość scen i historii.

Zabawy w teatr wywierają duży wpływ na postawy moralne dzieci, wyostrzają zmysł obserwacji, kształtują osobowość i rozładują nagromadzone emocje, pomagają dziecku w przełamaniu nieśmiałości.

Wprowadzenie dzieci w świat sztuki poprzez zabawy teatralne przynosi im wiele korzyści:

- rozwija pamięć i wyobraźnię, spostrzegawczość, koncentrację uwagi.
- doskonalą mowę (słownictwo, artykulację)
- ćwiczy percepcję słuchową, koordynację wzrokowo – ruchową, twórcze myślenie,
- kształci świadomą dyscyplinę,
- sprzyja umuzykalnieniu,
- zwiększa poczucie własnej wartości,
- kształci uczucia i wrażliwość estetyczną,
- rozwija zainteresowanie czytaniem i teatrem.
- stwarza okazję do wspaniałej kreatywnej zabawy.

* Dziecko wprowadzamy w świat teatru przez wydarzenia okolo teatralne.

Zanim przekroczymy próg teatru, warto też wziąć udział z dzieckiem w jakimś wydarzeniu teatralnym, np. w spektaklu plenerowym, gdzie panuje niezobowiązująca atmosfera i większa swoboda, a także istnieje możliwość dostosowania długości uczestnictwa do wytrzymałości i zainteresowania dziecka. Obecnie wiele festiwali (tych dla dorosłych), przeglądów i spotkań teatralnych organizu

je jakieś atrakcje specjalnie dla najmłodszych widzów, np. warsztaty, pokazy lub cykl spektakli dla dzieci w ramach programu. Poza tym można także wybrać się z dzieckiem na oprowadzanie po teatrze, gdzie zajrzemy za kulisy i poznamy teatr od podszewki.

*Dziecko wprowadzamy w świat teatru od najmłodszych lat.

Od jakiegoś czasu w repertuarach niektórych teatrów można znaleźć spektakle dla najmłodszych widzów. Te przedstawienia to rodzaj teatralizowanych form zabawy, oparte są o działanie i interakcję z małym widzem. Mają one nieco inny charakter niż te typowe spektakle dla dorosłych, czy nawet dla starszych dzieci i młodzieży. Zwykle realizowane są w kameralnych salach, gdzie likwiduje się podział na scenę i widownię, aby zmniejszyć dystans aktora i widza. Niewielka publiczność, swobodna atmosfera, siedzenie na poduchach, spontaniczne reakcje na widowni są typowe dla tego typu przedsięwzięć. Do tego zwykle kolorowa scenografia, wesola muzyka, często nawet muzycy na scenie lub aktorzy grający na instrumentach. Wszystko to sprawia, że dzieci wciągane są w barwny świat teatru i jego magii. Teatr dla dzieci to jednak nade wszystko zabawa i rozrywka „na poziomie”. Nie pozbawiajmy więc tego naszych pociech.

Każde dziecko w wieku przedszkolnym pragnie sukcesu i uznania a zajęcia teatralne stwarzają ku temu najlepsze warunki.

W wychowaniu dziecka trzeba kłaść duży nacisk na przeżycia emocjonalne – uczyć je cieszyć się i smucić, dostrzegać dobro i zło. Dobra, radosna zabawa dzieci, w której można dostrzec przekazywane im wartości wychowania teatralnego może być źródłem satysfakcji tak dla dzieci rodziców jak i nauczyciela.

„Dzieci to skarb świata” a uczenie dzieci zainteresowania teatrem, to sposób na wychowanie mądrych, dobrych, wrażliwych przyszłych pokoleń ludzkości.

Opracowała Małgorzata Klimek

